

משפטים

כ"ז שבט תשפ"ו
גליון מס' 588

"וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה עֲלֵה אֵלַי הַהָרָה"

(משפטים כ"ד, י"ב)

תוותר, אתה לא תתחרט!

הרב אפרים שרבי שליט"א

אמרו

חכמים במדרש: "כני ביתו של אברהם אבינו ותרנים היו" - מפליא לשמוע שאחד מיסודות החינוך שאברהם אבינו העניק לילדיו ולסובבים אותו, זה לחיות ויתור. כל מחלוקת, כל בעיה, כל עימות, הוא תמיד אמר "אתה לא חייב לוותר, אבל אתה תרויח אם תוותר". יצחק אבינו מילדות שמע את המילים האלו. אברהם אבינו לא לחינם עשה הכל בכדי להשריש ליצחק את המידה הזו עמוק בתוך האיברים. כותב בעל ה'ראשית חכמה': "כי המוותר יאריך ימים", לוותרן אין מעמסות על הלב, אין לו תחושות של נקמה ושנאה, והלב שלו נשאר פנוי להיות שמח. כך מספר המדרש על איוב שנפטר בן מאה וארבעים, והסיבה לכך כי הוא מעולם לא עשה עניין, 'וְסָר מִן־עַ"מ' - מלמד שהיה מוותר על קללתו.

אחרי שחשבת קצת עם אשתך הבנת כמה גם להם קשה, ושאתה מסכים בלב שלם שיניחו את המזגן במקום שנוח להם ולחסוך להם הוצאות.

באותו הרגע אתה תנוח. כל הסלע שאתה סוחב על הלב במשך חודשים בן-רגע יתמוסס לרסיסים. אתה תכנס לחדר המדרגות בלי ההרגשה הרעה שהייתה, השכנים יחזרו להיות השכנים הטובים, ולא תצטרך לעזוב את הדירה שלך, תוכל לישון טוב בלילה, ובלי קפידות בלב. זה לא מספיק?! כל זה עולה מאתיים שקל של סלסלת פירות ושיחה של כמה דקות. ייאמר לשבחו שהוא עשה כך. ומה אתם חושבים? הוא כבר לא צריך לעבור דירה, הוא לא צריך לעזוב את בית הכנסת שהוא אוהב, לא צריך לשלם למתווך, ולא לקבל התקף לב. כל זה עלה 200 שקל ושתי חיוכים.

לוותר זה לנצח- תמיד זה כך!

סיפר יהודי מרכסים, שכידוע, בשמחת תורה ישנה סגולה לקנות את העלייה שבה כל הילדים עולים לתורה, זוהי סגולה ידועה לזרע של קיימא. אחד מהאנשים שלא זכה לבנים במשך שמונה שנים, קנה את העלייה. כשהגיע זמנו לעלות לתורה, חיפשו אותו אך הוא לא היה. הגבאי המתין לו במשך כמה דקות וכשראה שבושש לבוא, עמד הגבאי ומכר את העלייה. היה שם אברך שגם הוא מעוכב ילדים במשך שנים-מספר שקנה את העלייה. עוד הוא מתכוון לעלות לספר-תורה, והנה אך חזר הראשון כשהוא מתנשף וטוען שהעלייה שייכת לו.

כל הסלע שאתה סוחב על הלב יתמוסס לרסיסים...

קשה לנו לוותר. ולמה? מסיבה אחת, כי כשאנחנו מוותרים אנחנו מרגישים תחושת הפסד, שנוצחנו, וטבע האדם לא מניח לו להרגיש מנוצח. אך התורה מלמדת, שהוותרן הוא בעל הניצחון, כי הוותר מביא איתו תמיד תוצאות של ניצחון.

הרב שטיינמן זצוק"ל היה אומר: "נער הייתי גם זקנתי ולא ראיתי אדם שוותר והפסיד", וכידוע כמעט לא היה אדם שידע וויתורים ומחילות כמו הרב שטיינמן, ועם כל זאת ולאחר כל הויתורים, נשאר לו להגיד רק משפט אחד- מעולם לא הפסדתי בחיים ממהלך כזה, אף לא פעם אחת.

הטונים קצת עלו, זה טוען שזה שהרי קנה את זה בכסף רב, ואילו הגבאי טוען שכבר מכר את העלייה למישהו אחר, וסימן לאברך השני לברך על העלייה לתורה. בית הכנסת נעשה כמקרה. כשראה האברך השני את המחלוקת ואת חילול ה' שנעשה, מיד אמר: "תנו לו את העלייה, כמו שאני צריך גם הוא צריך!". הוא אף לחץ לו יד בחיך ואמר "הכל בסדר, אני מבין את סערת הרגשות שלך. בכבוד, תברך על התורה". והנה, לאחר שלושה חודשים, הגיע האברך 'המוותר' לבית הכנסת כשברצונו לעשות סעודת הודיה. "על מה זה?" שאלו הציבור. "התבררנו בשורות טובות לאחר חמש שנים", אמר בהתרגשות. הלב שמעורב עם שמחה עבר בקהל. ברגע אחד כולם הבינו שיש משהו שגדול יותר מלעלות לתורה, זה מי שלא עלה לתורה, הוא בחר לוותר, הוא רק לא ידע שהבחירה הזאת הפכה אותו לאבא. צאו וחשבו, אם אותו אברך היה אומר לעצמו "רגע, מדובר כאן בילדים שלי, למה שאני אוותר

ניגש אלי יהודי שעובר צרות עם השכנים. השכנים הניחו מזגן מעל הבית שלו. הוא לא ויתר, כי זה הפריע לו לכמה דברים ולכן עיכב להם את ההתקנה. השכנים הפסידו כסף ונוצרה מחלוקת ושנאה גדולה. כמובן שהאוירה בבניין נהפכה לעכורה, שכנים עולים במדרגות עם פרצופים, עקיצות פה ושם, ועוד כמה דברים לא נעימים, עד שהוא הגיע למצב שהוא כבר חיפש לעבור דירה. אמרתי לו: "גם אם נגיד שאתה צודק, תסתכל, בגלל 'הצדק' הזה אתה לא ישן בלילה, כולם שונאים אותך ואתה שונא את כולם, וכל זה בכדי לא להרגיש מנוצח. זה לא נקרא לנצח, כי מי שמנצח לא סובל מהניצחון. ניצחון אמור להביא נחת". אז מה אני אמור לעשות? לוותר להם?". "כן, תקנה להם סלסלת פירות ותגיד להם סליחה על עוגמת הפש ועל הצער שהתגלגל, ושלא חשבת שזה יגיע לאן שזה הגיע. תסביר להם, שהרגשת בהתחלה שהשכנים לא מתחשבים, אך

העלון טוען נגדה • נא לא לקרוא בשעת התפילה

המשך שיחת הרב בעמ' 2

זמני השבת

הדלקת נרות	17:07
לנוהגים 40 דק'	16:47
ציאת השבת (י"ח)	18:00
ציאת השבת (י"ז)	18:38

*ירושלים

ללא עלות

מיטב השיעורים של **אפרים שרבי שליט"א**

בקול המחנה **072-338-7000**

גושם של תכנים

ב"י אצא מו"ב"ג!

באר החסידות

אוצרות מילואים החסידות

נשמה בהשאלה

"וְכִי"

ישאל איש מעם רעהו...

אם בעליו עמו לא ישלם - כל אדם קיבל את נשמתו בהשאלה לנצלה לטוב. ושואל חייב אפילו באונסין, ואיך תוכל, איפוא, האדם לפטור עצמו ביום הדין מן העבירות שעשית באונס ובשגגה, אלא "אם בעליו עמו", בחינת "שיתיה ה' לנגדי תמיד", שהשכין את ה' בלבו ונשא בעול מלכות שמים תמיד, "לא ישלם".

הוא שאמר דוד המלך בתהלים: "אָתָּת" - הנשמה היחידה, "שאלתי מאת ה'" - הנשמה ניתנה לי בתורת השאלה, ויש לחוש שאתחייב אפילו באונסין. אלא "אוֹתָהּ אֶבְקֶשׁ שְׁבֵתִי בְּבֵית ה' פֶּלְאֵי יְמֵי חַיִּי", משאלתי להיות תמיד קרוב לה. והרי זה כשאלה בבעלים. (רבי בונם מפשיסחא).

גם אנחנו יתומים!

"כֹּל אֶלְמָנָה וְיָתוּם לֹא תַעֲנוּן" - כל אימת שהיה רבי לוי צחק מברדיצ'וב מגיע אל פסוק זה היה מתפייח וקורא: ריבוננו של עולם! פעמים הרבה כל כך אתה עומד ומזהיר בתורתך שאסור לענות יתום - והרי אף

המשך שיחת הרב

לו?! מילא היה מתעקש ועולה בעצמו לתורה, ולאחר מכן היה הולך לביתו ומספר לאשתו שהוא קנה עלייה שהיא מסוגלת לזרע של קיימא, וזכה לנצח בגלל שנילחם עליה ולא ויתר - יכול מאוד להיות שבגלל "הניצחון" הזה, עד היום הוא היה עדיין עם אשתו לבד בין ארבעה קירות. מבהיל!

לא לחינם כותב הגר"ח קנייבסקי זצ"ל בספרו 'ארחות יושר', "שהמעביר על מדותיו הוא סימן החכמה, והשוטה אינו מותר לעולם" - יש אנשים שחושבים שהחכמה היא לא לוותר, פשוט להילחם עד הסוף ולהראות לצד השני מי כאן המנצח, אומר הרב, עוד קצת זמן הם יבינו כמה טיפשות היה בהלך החשיבה הזה. ממשיך הרב "ובאמת, רוב המחלוקות היו מסתדרין אם היו מוותרין, ותמיד טוב יותר לוותר מאשר לנצח. והוסף ממנו שנאה ומחלוקת וצרות. והוא בכלל מה שאמרו חז"ל "כל המעביר על מדותיו מעבירין לו כל פשעיו".

פעם נכנס איש ציבור בעל חסד גדול לרב שטיינמן זצ"ל ושאלתו בפיו, על דבר סכסוך שהיה לו עם אחד מאנשי משרדו ושבעתו לפטרו. הרב הרהר רגע קט, פנה אליו ואמר לו: "הרי אתה נשוי כבר כמה שנים ועדיין לא נפקדת בבני, הרי לפניך הזדמנות לוותר ולא לפטר אותך, ובזכות הויתור תזכה לבן". האיש הנהן בראשו לאות הסכמה, ולשנה הבאה שימש הרב כסנדק בבית לבנו הנוול למזל טוב. כשמתסכלים מהזווית הזו כמה הכל נראה אחרת. כמה הויתור הוא הזדמנות לחיות אחרת, הזדמנות לקבל מה שעד עכשיו לא קבלנו, והכי חשוב להיות מוצאים חן בעיני ה' יתברך.

ישנם מקרים שאחד השכנים מבקש את חתימת הדיירים בכדי לקבל את גג הבניין, או להרחיב קצת את הבית. אשרי אותם אנשים שקופצים על המציאה לעשות חסד ולשמוח בשמחתו של יהודי שהקב"ה קצת מרחיב

מרבית באמונה!

מקור השמחה היא אמונה, ואיזה אמונה, כשגוברין הצרות רחמנא ליצלן בעולם, יאמין שבודאי יעזור לנו השם יתברך תיכף ויפדנו, כמו שכתוב: "עמו אֶנְכִי בְּצָרָה", היינו "אֶנְכִי" כביכול גם כן בצרה, ואנכי הוא מקור הרחמים. וזה משנכנס אדר מרבין בשמחה, היינו באמונה, שיוכל להאמין באמונה שלימה שבודאי יעזרוהו הקב"ה תיכף ומיד.

(ר' ישראל מרדכי)

משנכנס אדר תולים שלט על הקיר...

התפשט המנהג בכל תפוצות ישראל, שמראש חודש אדר תולים טבלה על הקיר, ובה כתוב באותיות גדולות: "משנכנס אדר מרבין בשמחה", כדי להזכיר לכל אחד ואחד בפרטיות, שצריך לעשות פעולות מיוחדות להרבות בשמחה (שיחות מוהרא"ש).

פיוט "שושנת יעקב"

מעט שמברכים ראש חודש אדר, נוהגים לנגן "שושנת יעקב" בסעודה שלישית (האדמו"ר מסטרוויניץ).

אנחנו יתומים, "יתומים קיינו וְאֵין אָב", והיכן רחמך עלינו? והיך אתה יכול להניח שבמשך אלפי שנים יהיו באים עלינו מכל עבר עינויים קשים ואכזריים כל כך? (מאוצרנו הישן).

לזכך את הגוף ולא לשברו

"כִּי תִרְאֶה חֲמוֹר שֶׁנֶּאֱרַךְ רִבֵּץ תַּחַת מִשְׁאוֹ וְהִדְלַתְּ מֵעֹב לוֹ עֹב תַּעֲזֹב עִמּוֹ". הבעל שם טוב אמר: כאשר תבונן היטב בחומר שלך, הוא הגוף, תראה שהוא "שנאך", שונא הנשמה, המתנגעת על אלוהות ורוחניות. עוד תראה שהוא "רבץ תחת משאו", מתעצל הוא בקיום התורה והמצוות, שנתן הקב"ה כדי שיוזכך הגוף על ידיהו. ושואל יעלה על דעתך "וְהִדְלַתְּ מֵעֹב לוֹ" - תתחיל בסיגופים כדי לשבור את החומריות, כדי שיוכל הגוף לקיים את שליחותו? לא זו הדרך ישכון אור התורה, אלא "עֹב תַּעֲזֹב עִמּוֹ", עליך לזכך את הגוף, ולא לשברו בסיגופים. (אוצר החסידות).

ראש חודש אדר - ראש השנה של השמחה

ה"אמרי מנחם" מאלכסנדר אמר: חודש אדר, הוא ראש השנה לשמחה. (אוצרותיהם של צדיקים).

לו. ואוי לאלו שדווקא שם נהפכים לשוטרים. רק אם היו יודעים את מה שכתב הרב קנייבסקי "שעל ידי הויתור אפשר להינצל ממיתה שכבר נגזרה על האדם" - אדם שחזותם לשכנו על גג, יכול לקבל חתימה מהקב"ה להמשיך לחיות, למרות שהחיים שלו היו צריכים לעצור חלילה. כל זה עולה חתימה שאינה עולה לך כסף.

סיפור סיפור מבחיל על הגרש"ו אורבאך זצ"ל, סיפור עם מסר מאוד ברור שלא משאיר עוד מקום ללבטים. זה אירע כשזכה הרב להשתתף בלווייה של **הבבא סאלי זיע"א**. כשחזר הרב מן הלווייה הוא נכנס לרכב ויחד אתו עוד כמה אנשים. כשעמדו לצאת רץ לקראתם בחור וביקש טרמפ, אך הרכב היה עמוס והנהג הודיע לו שאין זה מתאפשר. כשראה הרב כך, כמוכן שמיד התעוררה בקרבו האהבה הגדולה לכל יהודי שהייתה בוערת בו כל חייו, הוא זינק מן הרכב ונעלם מן המקום, על אף שידע שיצטרך להתעכב בדרכים כמה שעות טובות ובייחוד בתקופה דאז.

תשמעו טוב. הרכב יצא לדרך, ובעונות הרבים בדרך הם עברו תאונה קטלנית וכולם נהרגו במקום, ה' ירחם. אחד לא יצא מהרכב הזה חי. רק אחד המשיך לחיות - הרב אורבאך. הוא היחיד שהמשיך לחיות עוד שנים רבות ורק בזכות דבר אחד, אתם כבר מבינים. קשה לחשוב אם הוא לא היה מוותר.

בת שלום עם ישראל! אפרים לרנן

טיפול זוגי (חלק ה)

פעם לא. 2. לעיתים רחוקות. 3. לפעמים, אך רק בדיעבד. 4. ברוב המקרים בזמן אמת. 5. כמעט תמיד, מתוך מודעות.

ז. על מה עיקר השיח בבית? 1. רק על תפקוד ומטלות. 2. בעיקר על מה "צריך לעשות". 3. שילוב חלקי של רגש ותפקוד. 4. יש מקום גם לרגשות ולצרכים. 5. שיח פתוח על רגשות, צרכים ותפקוד

ח. כאשר אחד מכם נפגע – מה קורה לרוב? 1. מתעלמים מן הפגיעה או מבטלים אותה. 2. עוברים להאשמות. 3. מסבירים מדוע הפגיעה אינה מוצדקת. 4. מנסים להבין, להרגיע, ולעיתים גם מתנצלים. 5. נותנים מקום לפגיעה, עם נכונות להתנצל גם כשלא תמיד מבינים את הצדק לפגיעה.

ט. האם יש נושאים שחוזרים שוב ושוב, אך אינם נפתרים באמת? 1. כן, יש נושאים קבועים שחוזרים, וכל שיחה עליהם מסתיימת בכעס או התרחקות. 2. כן, יש כמה נושאים שחוזרים לעיתים קרובות, ללא התקדמות אמיתית. 3. יש נושא מרכזי שחוזר מדי פעם, ולעיתים נדמה שיש התקדמות אך היא לא מחזיקה. 4. לעיתים נושאים חוזרים, אך בדרך כלל יש התקדמות הדרגתית. 5. בדרך כלל נושאים נפתרים, ונדיר שחוזרים וגם שכן מטופל בצורה רגועה.

י. האם קיימת תחושה שאתם באותו צד מול הבעיה? 1. לרוב התחושה היא של שני צדדים מנוגדים, כל אחד מגן על עצמו. 2. לעיתים נדמה שיש שותפות, אך מהר מאוד זה הופך למאבק. 3. יש רגעים של שותפות, אך הם לא מחזיקים לאורך שיחה מורכבת. 4. ברוב המקרים יש תחושת שותפות, גם כשיש חוסר הסכמה. 5. כמעט תמיד התחושה היא של צוות אחד העובד יחד מול הבעיה.

יא. האם יש לכם אמון בתקשורת וידיעה שיש למי לפנות כשיש קושי או מועקה? 1. אין תחושת אמון; עדיף לשתוק. 2. יש רצון לפנות, אך ניסיון העבר מקשה. 3. לפעמים יש עם מי לדבר, תלוי בנושא ובמצב. 4. ברוב המקרים יש אופן קשבת. 5. תמיד יש ביטחון שאפשר לפנות ולהישמע בלי חשש.

יב. בסיכום כללי – כיצד הייתם ממדירים את התקשורת ביניכם? 1. פוגעת ומרחיקה. 2. שורדת אך שוקת. 3. מתפקדת אך לא בונה. 4. בונה ברוב הזמן. 5. מחזקת, מקרבת ומצמיחה.

כעת, לאחר האבחון וההתבוננות, אין צורך למהר לתקן או לשנות רק תמיד לשים את הדברים מול העיניים ומחפשים את השלב הבא! ההכרה – היא הדרך לבניית תקשורת טובה. ובמסגרת מוגבלת זו אנו בוחרים לצעוד לאט בתוך תהליך מסודר ובטוח, כדי לבנות יסודות עמוקים, יציבים – כאלה שמאפשרים שינוי אמיתי, בריא ומחזיק לאורך זמן.

בית שלום ומבורך, שמעון שורתי!

אחר שבררנו שהתקיעות בזוגיות איננה כישלון אלא סימן למקום שדורש עבודה, ולאחר שעמדנו על עומק המורכבות של התקשורת בין שתי נפשות שונות – אנו עושים כעת צעד נוסף ומשמעותי בתהליך. אם תקשורת היא היסוד שממנו נבנה הבית, ברור שכדי לבנות אותה נכון צריך לדעת היכן אנו עומדים באמת.

השאלון שלפניכם עלול לגעת בנקודות רגישות מאד בקשר, או צריך לזכור איננו כלי לשיפוט, ביקורת או השוואה, אלא מראה כנה להתבוננות. אך מטרתו לעזור לכל זוג לזהות את מצבו בתוך התקשורת הזוגית, להבין דפוסים קיימים, ולסמן נקודות שדורשות תשומת לב. אין כאן תשובות "נכונות" או "לא נכונות" – רק אמת אחת: המקום שממנו אפשר להתחיל לבנות. **חשוב להגיש! ברוב הבתים, תוצאות שאלון כזה אינן גבוהות – אלא בינוניות. זהו מצב טבעי ושכיח, ולא סימן לכישלון. תקשורת היא תהליך נרכש, והדיוק מתחיל דווקא מהמקומות האמצעיים.**

אז איך התקשורת שלנו?

א. כשאתם נמצאים בשיחה, מהי התחושה המרכזית שלך? 1. אני מרגיש שלא מקשיבים לי כלל. 2. שומעים חלקית, אך מהר מאוד מגיבים מבלי להבין. 3. מקשיבים, אך לא תמיד קולטים את הכוונה שמאחורי הדברים. 4. ברוב המקרים מנסים להבין אותי באמת. 5. אני מרגיש שמקשיבים, מבינים ומתייחסים גם למה שמאחורי המילים.

ב. האם יש נושאים שמפריעים לך, אך אתה נמנע מלהעלות אותם? 1. יש נושאים רבים שאסור לגעת בהם. 2. יש כמה נושאים שאני מעדיף להימנע מהם. 3. יש נושא אחד או שניים שקשה לפתוח. 4. רוב הנושאים ניתנים לשיחה, אם עושים זאת בזהירות. 5. כמעט כל נושא ניתן לשיחה פתוחה.

ג. בשיחה על נושא מורכב – מה מניע אותך יותר? 1. הצורך להגן על עצמי. 2. הרצון לא להיפגע. 3. הצורך לצאת "בסדר". 4. הרצון להתקדם ולמצוא פתרון. 5. הרצון להתקרב ולהבין זה את זה.

ד. כיצד אתה מרגיש בדרך כלל לאחר שיחה משמעותית? 1. מותש ופגוע. 2. מתוח ולא רגוע. 3. ללא שינוי מיוחד. 4. רגוע יותר. 5. קרוב ומחובר יותר.

ה. כאשר יש חוסר הסכמה – מהי צורת ההתמודדות בדרך כלל? 1. המאבק של מי צודק. 2. עימות מתמשך. 3. יש קושי, אך מנסים להישאר ענייניים. 4. תחושה של שני צדדים מול בעיה אחת. 5. עבודה משותפת לקראת פתרון.

ו. האם אתם יודעים לעצור שיחה שמתחילה להידרדר? 1. כמעט אף

לעיתים נדמה
שיש שותפות,
אך מהר מאוד זה
הופך למאבק.

בשעה
20:30

ביום שני
כ"ט שבט (16.2.26 למינינים)

בבית הכנסת "חזון עובדיה" רח' רפסודה 10, עיר ימים, אשקלון

להזמנת הרב לשיעורים ברחבי הארץ:
054-6284225 אור קלימי

הרב **אפרים שרבני** שליט"א
לאשקלון

בס"ד

ההלכות על פי דרכו של מו"ר מרן רבנו **עובדיה יוסף** זצוק"ל ממושיך דרכו הראשלי"צ הגאון הגדול מו"ר הרב **יצחק יוסף** שליט"א

השתייה בהלכה

חלק ג

דרך לתת יותר מכוס אחת, כגון: שליח או טכנאי שנזדמן לבית לזמן קצר וכיבדוהו במשקה, ולא הייתה דעתו שיביאו לו עוד – אם חזר ושתה, חזר ומברך. [עיין סימן קע"ט סעיפים ד-ה].

ד. שינה - שהלך לישון שינת קבע על מיטתו – הרי זה סילוק דעת, וכשקם חזר ומברך. אבל שינת ארעי – אינה נחשבת סילוק דעת, ואינו חוזר ומברך. [שו"ע קע"ח ז].

ה. שינוי מקום - אם שינה את מקומו באופן המצריך ברכה חדשה – חזר ומברך, על פי הכללים המבוארים בסימן קע"ח. אבל: מי שעבודתו בחוץ, ועובר מקומות רבים, ומחזיק בקבוק מים בידו ושותה מדי פעם – אינו חוזר ומברך, אף שעבר מקומות רבים. וכן מי שיצא ממקומו על דעת לחזור למקומו מיד – אינו חוזר ומברך. [ע"פ המבואר בסימן קע"ח].

ו. דבר חביב יותר - אם שתה משקה אחד (כגון מים), ולאחר מכן הביאו לו משקה אחר החביב עליו יותר (כגון מיץ), ולא כיוון בשעת הברכה לפטור כל מה שיביאו לו – צריך לחזור ולברך. אבל אם כיוון מתחילה שדעתו על כל מה שיביאו לפניו – אינו חוזר ומברך. [ב"י ר"ו ב בשם הרשב"א, חזו"ע ברכות עמ' ק"פ].

ז. דבר הבא ממקום אחר ואינו צפוי - אם הובא לו משקה ממקום אחר שלא היה צפוי כלל בשעת הברכה – צריך לחזור ולברך, אם לא כיוון לפוטרו. ועל כן עדיף שלעולם יעשה תנאי בשעת הברכה, שדעתו לפטור כל מה שיביאו לפניו, ובכך יינצל מספקות. [סימן קע"ז סעיף ה; פסק"ת ר"ו י"ח].

בית שלום, שמעון שירי!

להערות והארות: 055-6700235
sh0556777377@gmail.com

מי ששתה משקה - אימתי חוזר ומברך ברכה ראשונה?

מי שבירך ברכה ראשונה על משקה בביתו – אינו חוזר ומברך אף אם שהה זמן מרובה אלא אם כן אירע אחד מן האופנים דלהלן:

א. גמר בדעתו שסיים לשתות - אם גמר בפיו או בלבו שסיים לשתות, ומכיר את עצמו שאין דרכו להימלך ולחזור ולשתות – הרי זה סילוק דעת, ואם חזר ושתה, צריך לחזור ולברך. אבל אם מכיר את עצמו שדרכו להימלך ולחזור לשתות אינו חוזר ומברך. [עיין סימן קע"ט ובאחרונים שם; הלכ"ב; וזאת הברכה (כ' אות ו' בשם הגרי"ש אלישיב); והסכים עמו בילקוט יוסף שבועות עמ' תרמ"ט].

ב. ברכה אחרונה - בירך ברכה אחרונה על השתייה – הרי זה סילוק דעת, ואם חזר ושתה, צריך לחזור ולברך ברכה ראשונה. אולם אם בשעה שבירך ברכה אחרונה ידע בבירור שעתידי לשתות עוד, וכל כוונתו כשבירך הייתה מחשש שמא ישכח לברך או שיעבור זמן הברכה – אינו חוזר ומברך. [חזון עובדיה ברכות עמ' קע"ח, ע"פ ספר מאורי אור, אמנם דעת הלכ"ב שברכה אחרונה הרי סילוק דעת בכל אופן].

ג. הגבלת הברכה - בשעת הברכה כיוון שהברכה תחול רק על כוס זו בלבד, ולא על שתייה נוספת, ולאחר מכן נמלך לשתות שוב – צריך לחזור ולברך. וכן הדין באופנים שאין

לוח השיעורים

במרכז הרוחני **מחנה אפרים**
עם הרב **אפרים שרבוני** שליט"א

יום ה'
19:30-20:15
אור חכמי ספרד
תורת מרן הרב עובדיה הרב בן ציון, הרב עטייה ועוד

יום ד'
19:30-20:15
הלכה בעיון
מקורות, שיטות הפוסקים ויישום הלכה בחיים

יום ג'
19:30-20:15
קריינא דאיגרתא
מכתבי הסטייפלר זצ"ל חיזוק עמוק לנפש

יום ב'
19:30-20:15
הלכה למעשה
הלכה אקטואלית ופסיקה יומית

יום א'
20:30-21:15
השיעור המרכזי
אמונה, עבודת הלב ותיקון המידות

הלב פתוח לכולם
ומכובד אדם

במרכז הרוחני **מחנה אפרים**
רח' האלמוג 2 גילה ירושלים

בימים ב'-ה': מיד לאחר השיעור < תפילת ערבית